

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoP/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517217112
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:1517217112.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci navrhovateľky: X.. A. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XX, proti osobe povinnej platiť výživné: K.. J. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XXX, zastúpený: JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Nitra, Štúrova 13, IČO: 47 249 650, o určenie výživného na manželku, o odvolaní K.. J. N. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 6Pc/28/2017-300 zo dňa 07. septembra 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Ž i a d e n z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že K.. J. N., nar. XX.XX.XXXX je povinný platiť navrhovateľke X.. A. N., nar. XX.XX.XXXX výživné v sume 200 eur mesačne a to vopred vždy do 15-teho dňa v kalendárnom mesiaci, počínajúc dňom 22.11.2017 s tým, že zaostalé výživné za obdobie od 22.11.2017 do 31.12.2017 v sume 260 eur je K.. J. N., nar. XX.XX.XXXX povinný platiť navrhovateľke v splátkach v sume 20 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc dňom 01.10.2018. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Ďalej rozhodol, že K.. J. N., nar. XX.XX.XXXX je povinný zaplatiť Okresnému súdu Nové Zámky trovy štátu v sume 16,80 eur a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na citované ustanovenia § 71 ods.1, § 75 ods.1,2 Zákona o rodine. O trovách konania rozhodol s poukazom na citované ustanovenie § 52 CMP. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka sa návrhom zo dňa 21.11.2017 domáhala určenia výživného v sume 200 eur mesačne. V návrhu uviedla, že manželstvo s druhým účastníkom uzavrela dňa XX.XX.XXXX v C., pričom pred uzavretím manželstva sa účastníkom narodila dcéra C. N., nar. XX.XX.XXXX a po uzavretí manželstva sa účastníkom narodili dcéry C. N., nar. XX.XX.XXXX a A. N., nar. XX.XX.XXXX. Dňa 14.11.2017 podala návrh na rozvod manželstva, zároveň podala súd návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Posledné spoločné bydlisko účastníkov bolo na adrese ich spoločného bytu D., K. XX, z tohto bytu sa dňa 25.10.2017 druhý účastník odsťahoval, navrhovateľka sa tiež presťahovala k svojim rodičom do C. na ulicu D. XX a účastníci spolu nežijú v spoločnej domácnosti. Od 29.10.2017 je na rodičovskej dovolenke, nárok na materské jej zanikol dňa 28.10.2017. Poberá prídavky na maloleté deti v sume 23,52 eur na každé dieťa. Príjem navrhovateľky je 337,06 eur, pozostáva z rodičovského príspevku a prídavkov na deti. Druhý účastník pracuje ako referent na Ministerstve vnútra SR sekcie kontroly a inšpekčnej služby, organizačné oddelenie. Výdavky navrhovateľky predstavujú sumu cca 1.180 eur mesačne, z toho výdavky na uspokojovanie potrieb maloletých detí predstavujú sumu cca 780 eur mesačne, výdavky na uspokojovanie potrieb navrhovateľky predstavujú sumu 400 eur mesačne. Za bývanie rodičom neplatí,

platí za byt na K. ulici sumu 6 eur mesačne za plyn, 23 eur mesačne za elektrinu, 4,64 eur za televíziu, pričom výdavky na navrhovateľku predstavujú výdavky na stravu, drogériu, odev a obuv (190 eur + 40 eur + 40 eur), tiež má výdavky na telefón v sume 30 eur mesačne a výdavky na cestovné v sume 25 eur mesačne, výdavky na lieky 20 až 30 eur mesačne. Od opustenia spoločnej domácnosti druhý účastník neprispieva na výživu navrhovateľky, ktorá zo svojho príjmu uspokojuje prioritne výdavky na maloleté deti, avšak jej príjem nestačí ani na pokrytie potrieb maloletých detí, preto navrhovateľke vypomáhajú finančne jej rodičia. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 6Pc/28/2017-46 zo dňa 18.12.2017 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoP/7/2018-117 zo dňa 07.03.2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil druhému účastníkovi povinnosť platiť navrhovateľke výživné v sume 200 eur mesačne a to vopred vždy do 15-teho dňa v kalendárnom mesiaci počínajúc dňom doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia až do právoplatného ukončenia konania o určenie výživného na manželku, ktoré je vedené na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 6Pc/28/2017. V odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia druhý účastník uviedol, že uvedené uznesenie je pre neho likvidačné, pričom navrhovateľka uviedla množstvo nepráv, zamlčala množstvo skutočností podstatných pre rozhodnutie. Uviedol, že po celý čas hradil všetky financie spojené s rodinou, hradil aj náklady navrhovateľky, tá si šetrila príjem z materskej. Uviedol, že navrhovateľka fyzicky napadla jeho matku dňa 25.10.2017, následne sa zdravotný stav jeho matky, ktorá je invalidná, zhoršil. Svoju matku musí navštevovať častejšie, matke robí nákupy, ktoré uhradza zo svojho, keďže matka poberá invalidný dôchodok v sume 271,30 eur, pričom má predpísanú diétnu stravu. Jeho príjem predstavuje sumu 1.028,74 eur mesačne. Zároveň uviedol, že platí výživné na deti 150 eur mesačne. Má výdavky na spoločný byt v D. na K. ulici v sume 188 eur mesačne, daň za byt v sume 60 eur za rok, poistenie bytu v sume 62 eur za rok, poistenie za škodu spôsobenú zamestnávateľovi v sume 75,16 eur za rok, náklady na stravu v sume 180 eur mesačne, náklady na oblečenie a obuv v sume 68 eur mesačne, náklady na hygienické potreby v sume 30 eur mesačne, náklady za mobilný telefón v sume 25 eur mesačne a náklady za lieky a vitamíny v sume 20 eur mesačne, výdavky na cestovné pričom jedna cesta z D. do C. stojí 7,66 eur, výdavky na MHD v D. predstavujú sumu 40 eur mesačne, náklady na autobus zo železničnej stanice C. do mesta C. predstavujú 20 eur mesačne. Má výdavky na maloleté deti, na dcéru C. v sume 100 eur, na jej hygienické potreby, na obuv, na oblečenie, hračky pre dcéry C. a A. v sume 20 eur, má ďalšie výdavky a to príspevok svojej matke v sume 120 eur mesačne. Jeho celkové mesačné výdavky predstavujú sumu 1.223 eur. Uviedol, že navrhovateľka ho chce zničiť, keďže na neho podala viacero trestných oznámení, len aby mu uškodila v práci. Právna zástupkyňa navrhovateľky elektronickým podaním zo dňa 4.5.2018 zaslala konajúcemu súdu potvrdenie ORPZ Nové Zámky, OO Štúrovo o tom, že navrhovateľka podala oznámenie na druhého účastníka za podozrenie z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, pričom k tomuto podaniu pripojila lekársky posudok zo dňa 29.4.2018 v ktorom sa uvádza, že navrhovateľku napadol manžel a fyzicky inzultoval pričom zároveň uviedla, že v uvedený deň ju manžel napadol na ulici pričom utrpela zranenia v oblasti rebier na pravej strane a tiež si o múr poranila ľavú ruku, pričom uvedené zranenia si vyžiadali lekárske ošetrenie. Uviedla, že to, že ju manžel napadol a spôsobil jej zranenia, sa nestalo prvýkrát. Navrhovateľka uviedla, že nikdy nikoho krivo neobvinila, je pravdou, že druhý účastník ju týral, fyzicky ju napadol už počas tehotenstva s dvojčikami a potom aj pred všetkými tromi deťmi, pričom staršia dcéra C. mala z toho psychické problémy, bola traumatizovaná. Poukázala na to, že aj zákaz úpravy styku s maloletou C. v konaní sp.zn. 7P/346/2017 bol zrejme vydaný dôvodne, pričom navrhovateľka bola svedkom určitých nemorálnych vecí, ktoré robil druhý účastník. Uviedla tiež, že aj druhý účastník spolu s jeho matkou podali na navrhovateľku tri trestné oznámenia pričom všetky boli zamietnuté. Druhý účastník navrhol návrh navrhovateľky zamietnuť, uviedol, že v priebehu 15 dní vyplatil navrhovateľke sumu 4.000 eur, pri poslednom odovzdávaní sumy 50 eur dňa 25.10.2017 rodičia navrhovateľky na neho zavolali policajtov z dôvodu, že sa navrhovateľke vyhrážal a že je držiteľom zbrane. Uviedol, že pri odovzdávaní peňazí navrhovateľke nebol nikto, keďže toto sa uskutočnilo v spoločnej domácnosti v byte na K. ulici v D., keďže ešte vtedy tam bývali. Právny zástupca druhého účastníka uviedol, že pri posudzovaní vyživovacej povinnosti treba prihliadať aj na dobré mravy, v danom prípade v rámci disciplinárneho konania vedeného voči druhému účastníkovi sa riešilo trestné oznámenie navrhovateľky na druhého účastníka ohľadne týrania, násillia a ohľadne toho, že mal nútiť navrhovateľku prekladať nejaké veci do angličtiny alebo maďarčiny. Uviedol, že uvedené disciplinárne konanie bolo zastavené, pričom boli zastavené aj ďalšie konania o trestných oznámeniach, z ktorých 4 boli zastavené a jedno ešte nie je ukončené a to ohľadne sexuálneho zneužívania. Uviedol, že je v rozpore s dobrými mravmi, aby druhý účastník platil ako manžel výživné na manželku, ktorá na neho podala vykonštruované trestné oznámenia, ktorými sa snaží narušiť občiansku česť druhého účastníka. Výživné nemožno priznať, nakoľko by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keďže navrhovateľka opakovane napáda druhého účastníka vykonštruovanými trestnými oznámeniami alebo

inými podaniami, o čom ako dôkaz predložil rozhodnutie Okresného úradu Nové Zámky - zastavenie konania o priestupku a spisy Ministerstva vnútra SR, t.j. záznamy o zastavení disciplinárneho konania. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že žiadny z navrhovateľkou tvrdený skutok preukázaný nebol. Pokiaľ ide o obvinenia navrhovateľky, že druhý účastník mal sexuálne zneužívať ich najstaršiu dcéru C., predložil úryvok zo znaleckého posudku, z ktorého vyplýva zadanie, ako aj závery znalcov, či druhý účastník trpí nejakou sexuálnou úchylkou a doložil aj správu s polygrafického vyšetrenia. Ak by súd návrhu navrhovateľky vyhovel, nastala by absurdná situácia, kedy druhý účastník vykonáva prácu za dosiahnutím mzdy alebo platu, vynakladá vlastnú snahu, plní si pracovné povinnosti a zároveň by mal časť svojich príjmov poukazovať v prospech navrhovateľky ako osoby, ktorá na neho opakovane podáva rôzne oznámenia, ktoré opakovane boli vyhodnotené ako neopodstatnené. Navrhovateľka na neho podala bezdôvodné trestné oznámenia ohľadne toho, že zneužíva dcéru C.. Všetky trestné oznámenia podané navrhovateľkou voči nemu sú vykonštruované, pričom ak neobstojí jedno trestné oznámenie, tak si navrhovateľka vymyslí iné. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je dôvodne podaný. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že účastníci uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX v C., účastníkom sa pred uzatvorením manželstva narodila dcéra C. N., nar. XX.XX.XXXX a po uzavretí manželstva sa účastníkom narodili dve dcéry - dvojčičky C. N. a A. N., obe narodené XX.XX.XXXX. Účastníci ako manželia od 25.10.2017 nežijú v spoločnej domácnosti, keďže navrhovateľka sa uvedeného dňa odsťahovala zo spoločného bytu účastníkov na ulici K. XX v D. k svojim rodičom do C., u ktorých v súčasnosti býva spolu s uvedenými tromi maloletými deťmi. Druhý účastník býva v obci K., príležitostne býva aj v byte účastníkov na ulici K. XX v D.. Medzi účastníkmi prebieha konanie o rozvod manželstva, ktoré je vedené pod sp. zn. 7P/9/2018, zároveň medzi účastníkmi prebieha konanie o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom účastníkov, ktoré je vedené pod sp. zn. 7P/346/2017, ktoré konania nie sú právoplatne skončené. Účastníci majú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov byt na K. ulici XX v D., iné nehnuteľnosti nevlastnia, vlastnia zariadenie domácnosti, nevlastnia hnuťelné veci väčšej hodnoty, napr. auto, resp. motocykel, majú bežné výdavky spojené s vedením domácnosti, resp. s uhrádzaním nákladov za služby spojené s užívaním bytu, majú výdavky na stravu, ošatenie, hygienické potreby, náklady na telefóny, internet, televíziu. Druhý účastník má výdavky na cestovné v súvislosti s výkonom jeho práce v D. cca v sume 182 eur. Navrhovateľka je toho času na materskej dovolenke, jej jediným príjmom je rodičovský príspevok v sume 268,40 eur mesačne, pričom poberá prídavky na tri maloleté deti v sume 71,04 eur mesačne, takže jej mesačný príjem predstavuje 339,44 eur, iný príjem nemá. Podľa zhodného vyjadrenia obidvoch účastníkov druhý účastník platí na tri maloleté deti výživné celkom spolu 150 eur mesačne a navrhovateľke platí na základe uvedeného neodkladného opatrenia výživné v sume 200 eur mesačne. Druhý účastník dosiahol za obdobie od júna 2017 do mája 2018 PMZ netto 1.207,66 eur. Majetkové pomery oboch účastníkov sú v podstate rovnaké, pričom každý z účastníkov uhrádza náklady na svoju domácnosť. Čo sa týka príjmových pomerov je zrejme, že príjmové pomery druhého účastníka sú výrazne vyššie ako príjmové pomery navrhovateľky, ktorá sa stará o domácnosť, ako i o výchovu troch maloletých detí, s ktorými žije v spoločnej domácnosti. Je zrejme, že druhému účastníkovi z jeho príjmu v sume 1.207,66 eur po odrátaní výživovacej povinnosti na maloleté deti v sume 150 eur mesačne a po odrátaní súdom určeného manželského výživného v sume 200 eur mesačne zostane na jeho živobytie ešte suma 857,66 eur a je teda zrejme, že z tejto sumy môže druhý účastník uhrádzať náklady na svoje živobytie, ako i ďalšie náklady na maloleté deti, napr. poisťné. Pri zohľadnení toho, že príjem navrhovateľky predstavuje 339,44 eur (materské + prídavky na deti) a pri zohľadnení toho, že druhý účastník platí výživné na maloleté deti v sume 150 eur a mal by platiť manželské výživné v sume 200 eur, by príjem navrhovateľky predstavoval sumu 689,44 eur a tento príjem je teda nižší o sumu 168,22 eur v porovnaní s čistým príjmom, ktorý zostane druhému účastníkovi, pričom z uvedeného príjmu navrhovateľka bude musieť uhrádzať náklady na vedenie domácnosti a na starostlivosť o tri maloleté deti, ktoré s ňou žijú v spoločnej domácnosti. Súd mal za to, že je v možnostiach a schopnostiach druhého účastníka platiť navrhovateľke manželské výživné v sume 200 eur mesačne, preto s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 Zákona o rodine návrhu vyhovel. Ďalej uviedol, že čo sa týka námietky druhého účastníka, že priznanie výživného na manželku by bolo v rozpore s dobrými mravmi, dospel k záveru, že táto námietka nie je dôvodná, keďže nebolo preukázané, že oznámenia o priestupku, ktoré podala navrhovateľka, neboli vykonané v úmysle uškodiť alebo ublížiť druhému účastníkovi a preto súd na túto námietku neprihliadol, keď mal za to, že priznanie výživného v danom prípade nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Súd zároveň rozhodol o povinnosti druhého účastníka uhrádzať navrhovateľke spolu s bežným výživným zaostalé výživné za obdobie od 21.11.2017 do 31.12.2017 v sume 260 eur, keďže druhý účastník podľa zhodného vyjadrenia oboch účastníkov na pojednávaní dňa 07.09.2018 platil navrhovateľkou požadované výživné v sume 200 eur mesačne

od januára 2018 až doposiaľ a to na základe uznesenia konajúceho súdu o nariadení neodkladného opatrenia č. k. 6Pc/28/2017-46 zo dňa 18.12.2017, ktoré bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoP/7/2018-117 zo dňa 07.03.2018. Zaostalé výživné v sume 260 eur predstavuje výživné na navrhovateľku od 21.11.2017 do 31.12.2017 (60 eur + 200 eur) s tým, že súd uložil druhému účastníkovi povinnosť toto zaostalé výživné platiť v splátkach po 20 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc dňom 01.10.2018 tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, keďže podľa uvedeného ustanovenia žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd zároveň s poukazom na ustanovenie § 259 CSP rozhodol o povinnosti druhého účastníka zaplatiť Okresnému súdu Nové Zámky trovy štátu v sume 16,80 eur, ktoré predstavujú náklady Tatra banky a.s. Bratislava za oznámenie zo dňa 11.07.2018, ktorým bolo súdu oznámené, že navrhovateľka nemá účet v uvedenej banke.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním K. J. N.. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh zamietne a prizná odvolateľovi voči navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zaviazne navrhovateľku k náhrade trov štátu. Uviedol, že odvolanie podáva z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Trval na tom, že priznanie výživného je v danom prípade v rozpore s dobrými mravmi, pričom súd prvej inštancie sa s touto námietkou druhého účastníka vysporiadal len veľmi okrajovo, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, jednou zo zložiek ktorého je i právo na dostatočné odôvodnenie rozsudku. Povrchnosť s ktorou sa súd zaoberal uvedenou námietkou, hoci mal z úradnej povinnosti skúmať skutočnosť, či by priznanie výživného nebolo v rozpore s dobrými mravmi, mala tiež za následok, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym záverom a v nadväznosti na čo nesprávne posúdil návrh ako dôvodný. S poukazom na ustanovenia § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine uviedol, že z citovaných ustanovení plynie, že súdy pri rozhodovaní o určení vyživovacej povinnosti musia nielen starostlivo a detailne skúmať na jednej strane odôvodnené potreby oprávneného a na druhej strane schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, ale z úradnej povinnosti rovnako dôsledne dôkladne posudzovať aj skutočnosť, či by eventuálne rozhodnutie o priznaní výživného nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy ako kritérium pre posúdenie dôvodnosti návrhu je rovnako podstatné a má rovnakú váhu ako zvyšné kritéria zakotvené ustanoveniami vyššie citovanými a nemožno toto kritérium prehliadať, alebo mu venovať pozornosť len okrajovo. Súd prvej inštancie pomerne dôkladne skúmal schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, výrazne menšiu pozornosť venoval skúmaniu skutočností, či by priznanie výživného nebolo v rozpore s dobrými mravmi, hoci druhý účastník opakovane a to už na prvom pojednávaní namietal, že vyživovanie navrhovateľky z jeho strany by bolo v rozpore s dobrými mravmi a na podporu tvrdení predložil aj listinné dôkazy. S poukazom na stručnosť, s akou sa súd vysporiadal s otázkou dobrých mravov a prihliadnuc na fakt, že námietka rozporu s dobrými mravmi bola zo strany druhého účastníka tou najzásadnejšou, druhý účastník má za to, že odvolaním napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené. Pritom je nepochybné, že práve dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. S poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 14/07, I. ÚS 265/05 uviedol, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa požiadavky kladené na súdne rozhodnutia definované judikatúrou Ústavného súdu SR, že súd sa dôkladne nevysporiadal s námietkou druhého účastníka, neodôvodnil riadne, prečo sa rozhodol na túto námietku neprihliadnuť a v konečnom dôsledku svojim konaním porušil procesné práva patriace druhému účastníkovi. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie nedostatočne skúmal skutočnosť, či by priznanie výživného nebolo v rozpore s dobrými mravmi, čo sa premietlo i do len stručného odôvodnenia, súd prvej inštancie dospel podľa názoru druhého účastníka k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj právny záverom. Druhý účastník v tejto súvislosti predložil súdu prvej inštancie viaceré listinné dôkazy odôvodňujúce prijatie záveru, že by priznanie výživného bolo v rozpore s dobrými mravmi a to rozhodnutie Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, organizačný odbor, záznam o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/000059-005 zo dňa 15.01.2018, č. SKIS-00-2018/000707-004 zo dňa 01.03.2018, č. SKIS-00-2018/001337-004 zo dňa 20.04.2018. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že navrhovateľka podala viaceré trestné oznámenia, ktorými postupne obvinila druhého účastníka zo spáchania trestného činu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa ustanovenia § 353 ods. 1 Trestného zákona, ďalej trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 písm. k) Trestného zákona k ustanoveniu § 14 ods. 1 Trestného zákona,

ako aj trestného činu porušovania tajomstva prepravovaných práv podľa ustanovenia § 196 ods. 1 Trestného zákona. Podľa jeho vedomostí navrhovateľka medzičasom podala trestné oznámenie, ktorým ho obviňuje zo spáchania trestného činu sexuálne zneužívanie podľa ustanovenia § 201 Trestného zákona, ako aj zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa ustanovenia § 360a Trestného zákona, o ktorých doposiaľ nebolo orgánmi činnými v trestnom konaní rozhodnuté. Ako plynie z listinných dôkazov predložených súdu prvej inštancie, navrhovateľka opakovane podáva voči druhému účastníkovi trestné oznámenia a iné podania v ktorých tvrdí, že druhý účastník pácha trestnú činnosť. Uvedené podania navrhovateľky smerujúce voči druhému účastníkovi boli však orgánmi príslušnými v trestnom konaní v zmysle ustanovenia § 197 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vzhľadom k skutočnosti, že nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania, odovzdané Ministerstvu vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby na disciplinárne konanie ako príslušnému orgánu. SKIS Ministerstva vnútra SR jednotlivé oznámenia navrhovateľky posúdila v rámci disciplinárnych konaní vedených voči druhému účastníkovi, pričom po vykonanom dokazovaní vo všetkých prípadoch boli vedené disciplinárne konania zastavené z dôvodu, že tvrdenia uvádzané navrhovateľkou ako oznamovateľom sa nepreukázali. Druhý účastník preto považuje podania navrhovateľky smerujúce voči nemu za účelové a vykonštruované, s najväčšou pravdepodobnosťou sledujúce jediný cieľ, ako spôsobiť druhému účastníkovi nielen nepríjemnosti, zhoršiť kvalitu jeho života, ale dokonca privodiť mu postih, či už v pracovnoprávnej rovine, strata zamestnania v Policajnom zbore SR, alebo dokonca v trestnoprávnej rovine. Tento predpoklad druhého účastníka okrem záverov samotných rozhodnutí, ktorými boli disciplinárne konania vedené voči nemu zastavené, podporujú aj zistenia SKIS MV SR konštatované v rámci odôvodnení týchto rozhodnutí. Zo všetkých si druhý účastník dovoľuje uviesť ako príklad odvolaciemu súdu do pozornosti úryvok z odôvodnenia záznamu o zastavení disciplinárneho konania vedeného pod č. SKIS-00-2018/001337-004 zo dňa 20.04.2018, kde s poukazom na uvedené, už len samotný rozpor podľa názoru druhého účastníka dokumentuje zjavnú neopodstatnenosť a účelovosť podaného trestného oznámenia, nakoľko sama navrhovateľka vyvracia svoje pôvodné obviňujúce tvrdenia. Podľa názoru druhého účastníka je vyššie opísané konanie navrhovateľky spôsobilé poškodiť jeho dobré meno, narušiť jeho dôveryhodnosť v pracovnom kolektíve, znížiť jeho ľudskú dôstojnosť. Zároveň je potrebné dodať, že druhému účastníkovi vznikajú vzhľadom k výške jeho príjmu, nie zanedbateľné náklady, keď z dôvodu značného množstva opakovaných podaní zo strany navrhovateľky bol nútený splnomocniť advokátov právnym zastupovaním v jednotlivých veciach, aby sa vôbec dokázal účelne brániť neustálym útokom zo strany navrhovateľky. Je preto v príkrom rozpore s dobrými mravmi a teda neprípustné, aby druhý účastník vyživoval navrhovateľku ako svoju manželku, ktorá preukázateľne opakovane vykonáva úkony za účelom poškodiť jeho meno, občiansku česť a dôstojnosť. Zároveň totiž, ako je už naznačené nemožno vylúčiť, že cieľom, ktorý navrhovateľka svojimi úkonmi a opakovanými podaniami sleduje, je v konečnom dôsledku privodiť druhému účastníkovi ako príslušníkovi Policajného zboru SR prepustenie zo služobného pomeru, či dokonca privodiť mu trestné stíhanie. Totiž vzhľadom k opísanému konaniu navrhovateľky zohľadňujúc rozhodnutia orgánom činných v trestnom konaní, ktorými sa vysporiadali s podaniami navrhovateľky, resp. orgánov príslušných na prejednanie disciplinárnych deliktov, zistenia týchto orgánov a zdôvodnenia rozhodnutí nemožno vylúčiť ani ten záver, že navrhovateľka svojim konaním napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Nemožno vylúčiť ani to, že navrhovateľka sa podávaním zjavne bezdôvodných a šikanózných podaní môže dopúšťať spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a Trestného zákona. Zároveň poukazuje aj na postupnosť, s akou navrhovateľka trestné oznámenia podáva, pokiaľ je odmietnuté trestné oznámenie pre jeden trestný čin, podáva ďalšie trestné oznámenia pre iný, ďalší trestný čin. Vzhľadom k opísanému konaniu navrhovateľky je preto vylúčené, aby priznanie výživného navrhovateľke bolo v súlade s dobrými mravmi. Nemožno predsa považovať za spravodlivé, aby súd zaviazal druhého účastníka k povinnosti platiť výživné navrhovateľke ako osobe, ktorá ho vyššie opísaným spôsobom napáda a šikanuje. Zo strany navrhovateľky ide pritom o mimoriadne závažné obvinenia, ktoré sa postupne ukazujú ako účelové, nedôvodné, vykonštruované. Sú tu ďalšie okolnosti odôvodňujúce záver, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je po vecnej a právnej stránke správne práve z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Navrhovateľka ako matka totiž bez zjavného dôvodu, bez existencie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia bráni druhému účastníkovi ako otcovi ich spoločných maloletých detí, vykonávať jemu patriace rodičovské práva, čím v konečnom dôsledku obmedzuje aj práva maloletých detí na výchovu zo strany oboch rodičov a tieto poškodzuje. Je pravdou, že navrhovateľka síce podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a Okresný súd Nové Zámky v zmysle tohto návrhu uznesením č. k. 7P/346/2017-301 zo dňa 04.05.2018 zakázal styk druhého účastníka ako otca s maloletými deťmi, ale toto rozhodnutie bolo v nadväznosti na odvolanie druhého účastníka zrušené Krajským súdom v Nitre ako odvolacím súdom a to uznesením

č. k. 9CoP/35/2018-851 zo dňa 16.08.2018. V súčasnosti neexistuje žiadne právoplatné a vykonateľné uznesenie, ktorým by súd nariadil neodkladné opatrenie spočívajúce v zákaze styku druhého účastníka so svojimi maloletými deťmi, ani žiadne iné meritórne rozhodnutie upravujúce jeho styk týmto spôsobom, teda ide o svojvôľu navrhovateľky ako matky, ktorá zjavne prebrala na seba úlohu súdov, či orgánov činných v trestnom konaní a rozhoduje o styku druhého rodiča s jeho maloletými deťmi podľa svojej ľubovôle. Pokiaľ ide o podozrenie navrhovateľky, že druhý účastník má sexuálne zneužívať svoju maloletú dcéru C., nielenže tieto tvrdenia doposiaľ neboli nijako preukázané, jedná sa iba o domnienky, či skôr, aj vzhľadom k už opísaným trestným oznámeniam, o účelovo vykonštruované tvrdenia navrhovateľky, ale tieto tvrdenia boli vyvrátené zo strany druhého účastníka, ktorý sa dobrovoľne a bez zbytočného odkladu po nariadení neodkladného opatrenia o zákaze styku podrobil komplexnému vyšetreniu, na základe ktorého bol spracovaný znalecký posudok č. 48/2018. Zo záverov znaleckého posudku plynie, že druhý účastník netrpí žiadnou sexuálnou deviáciou, teda ani pedofiliou. Hoci navrhovateľka bola so závermi znaleckého dokazovania oboznámená, napriek tomu však aj naďalej bráni druhému účastníkovi svojvoľne a zámerne styku s jeho maloletými deťmi. Navrhol navrhovateľke úpravu styku s deťmi formou asistovanej úpravy za účasti občianskeho združenia, ale navrhovateľka bránila a bráni aj takejto forme styku, o čom svedčí aj priložená komunikácia medzi navrhovateľkou a druhým účastníkom. Ako plynie z komunikácie medzi účastníkmi, druhý účastník sa pokúša o zmierlivé vyriešenie osobných sporov, avšak navrhovateľka toto odmieta, neprejavuje ani náznak snahy dohodnúť sa s druhým účastníkom na styku s deťmi a naďalej bráni bez akéhokoľvek dôvodu druhému účastníkovi v styku s deťmi, aby mu tak spôsobila citovú ujmu. Navrhovateľka zneužíva svoje vlastné deti ako nástroj na vykonanie svojej pomsty voči druhému účastníkovi, pričom si zjavne neuvedomuje, že svojim konaním škodí nielen druhému účastníkovi, ale aj maloletým deťom, ktorým upiera právo na výchovu zo strany otca, pričom sa tak deje v čase, keď sa tvorí citové puto medzi rodičom a dieťaťom a zároveň formuje osobnosť dieťaťa. Je nepochybné, že aj takéto odsúdenia hodné konanie navrhovateľky voči druhému účastníkovi je v rozpore s dobrými mravmi, na základe čoho možno prijať záver, že priznanie výživného by bolo rovnako v rozpore s dobrými mravmi, keďže by druhý účastník vyživoval navrhovateľkou ako osobu, ktorá mu opakovane a bez zjavného dôvodu, či existencie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia bráni vykonávať rodičovské práva k jeho deťom. Súd prvej inštancie sa však dobrými mravmi ako tzv. negatívnym kritériom (ne)priznania výživného hlbšie nezaoberal a napadnutým rozhodnutím navodil absurdný stav, kedy zjednodušene povedané, druhý účastník si v rámci pracovnoprávneho vzťahu bude príkladne plniť svoje pracovné povinnosti za účelom dosiahnutia príjmu, vyvíjať snahu a úsilie a následne z uvedeného príjmu, ktorý mu patrí, má vyživovať nielen svoje maloleté deti a seba, ale tiež svoju manželku, ktorá ho atakuje spôsobom vyššie opísaným a zároveň hradí výdavky a náklady, ktoré mu vznikli a vznikajú v súvislosti s neustálym atakom navrhovateľky. Rovnako nie je ani vylúčené, že druhý účastník plnením vyživovacej povinnosti de facto „financuje“ aktivity navrhovateľky smerujúce voči nemu. Súd v nedostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, keď bližšie neskúmal, či priznaniu výživného nebráni prekážka rozporu s dobrými mravmi, hoci podľa § 35 CMP bol povinný z vlastnej iniciatívy zistiť skutočný stav veci a následne dospieť k nesprávnemu záveru, keď považoval návrh navrhovateľky za dôvodný. Zdôraznil, že je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, aby vyživoval osobu, ktorá ho opakovane osočuje, obviňuje zo spáchania trestných činov a zároveň mu bezdôvodne bráni vo výkone jeho rodičovských práv, preto je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zjavne nesprávne a nespravodlivé. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ani vo výroku o náhrade trov konania dôvodiac tým, že navrhovateľka si musí byť, resp. mala by si byť vedomá toho, že jej konanie voči druhému účastníkovi je v rozpore s dobrými mravmi, rovnako i priznanie výživného je v rozpore s dobrými mravmi, teda návrh nebol dôvodný. Vzhľadom k tomu je názoru, že okolnosti prípadu odôvodňujú prijatie rozhodnutia, ktorým súd rozhodne, že prizná druhému účastníkovi voči navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň v prípade zmeny napadnutého rozsudku žiadal, aby súd rozhodol o náhrade trov štátu tak, že zaviazá navrhovateľku zaplatiť trovy štátu, keďže boli vynaložené v súvislosti s vykonaným dokazovaním. K odvolaniu pripojil mailovú komunikáciu medzi navrhovateľkou a druhým účastníkom.

3. Navrhovateľka sa nevyjadrila k podanému odvolaniu K.. J.a N.a.

4. K.. J. N. v písomnom podaní zo dňa 26.11.2018 uviedol, že súd prvej inštancie uznesením č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22.10.2014 upravil styk druhého účastníka s maloletými deťmi a to tak, že je oprávnený si vziať maloleté deti k sebe každý týždeň v sobotu od 10.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky. Druhý účastník sa dostavil podľa výroku uznesenia v sobotu 10.11.2018, 17.11.2018, 24.11.2018 k bydlisku matky za účelom prevzatia maloletých detí, ktorá mu však maloleté

deti neodovzdala. Navrhovateľka svojim úmyselným konaním porušuje práva druhého účastníka ako rodiča plynúce mu zo Zákona o rodine, pričom jej konanie môže mať aj trestnoprávnu rovinu. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti bol nútený podať trestné oznámenie z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ustanovenia § 349 Trestného zákona, o čom dôkaz predkladá súdu potvrdenie zo dňa 24.11.2018 vydané Okresným riaditeľstvom PZ Nové Zámky. K vyjadreniu pripojil uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22.10.2018 týkajúce sa tiež úpravy styku otca s maloletými deťmi N.V., C., C., A. tak, že ako otec je oprávnený vziať si maloleté deti k sebe každý párný týždeň v sobotu o 10.00 hod. spreď bytu matky a je povinný vrátiť maloleté deti späť matke na to isté miesto v ten istý deň o 17.00 hod., za tých istých podmienok je oprávnený vziať si maloleté deti k sebe počas Vianočných sviatkov 25.12. od 10.00 hod. do 17.00 hod. Pripojil tiež potvrdenie MV SR OR PZ Nové Zámky zo dňa 24.11.2018, podľa ktorého podal dňa 24.11.2018 trestné oznámenie vo veci podozrenia z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 349 Trestného zákona na svoju manželku X.. A. N.V..

5. K.. J. N. doručil odvolaciemu súdu dňa 10.12.2018 Potvrdenie MV SR OR PZ Nové Zámky zo dňa 08.12.2018, podľa ktorého dňa 08.12.2018 podal trestné oznámenie vo veci podozrenia z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 349 Trestného zákona.

6. K.. J. N. v písomnom podaní zo dňa 19.12.2018 uviedol, že navrhovateľka nerešpektuje rodičovské práva druhého účastníka ako otca ich spoločných detí, zamedzuje ich vzájomnému styku. Dňa 15.12.2018 mu odmietla odovzdať ich maloleté deti, hoci tak bola povinná podľa uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22.10.2018, v dôsledku ktorej skutočnosti bol nútený podať dňa 15.12.2018 príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní trestné oznámenie pre podozrenie spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona. Pripojil Potvrdenie MV SR OR PZ Nové Zámky zo dňa 15.12.2018, podľa ktorého dňa 15.12.2018 podal trestné oznámenie vo veci podozrenia z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 349 Trestného zákona.

7. K.. J. N. v písomnom podaní zo dňa 10.01.2019 uviedol, že napriek vykonateľnému uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22.10.2018 navrhovateľka nerešpektuje rodičovské práva druhého účastníka a predmetné súdne rozhodnutie, keď mu odmietla odovzdať maloleté deti aj v dňoch 22.12.2018, 25.12.2018, 29.12.2018, 05.01.2019. Vzhľadom na túto skutočnosť požiadal navrhovateľku, aby od neho prevzala a odovzdala vianočné darčeky určené deťom, čo odmietla. Týmto konaním navrhovateľky dochádza k porušovaniu rodičovských práv druhého účastníka, ale nepochybne aj k porušovaniu práv maloletých detí, ktoré v konečnom dôsledku navrhovateľka traumatizuje. V dôsledku protiprávneho konania navrhovateľky bol nútený podať príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní trestné oznámenie pre podozrenie spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ustanovenia § 349 Trestného zákona, o čom predkladá ako dôkaz potvrdenie zo dňa 05.01.2019 vydané Obvodným oddelením PZ v Štúrove. Opakovane oslovoval navrhovateľku za účelom úpravy rodičovských práv a povinností tak dohodou, aby táto dohoda na výchove detí, vrátane styku bola pre účastníkov vzájomne vyhovujúca, ako aj v záujme maloletých detí, bezúspešne, o čom predkladá výpisy zo vzájomnej emailovej komunikácie. Uvedená priložená vzájomná komunikácia účastníkov zároveň potvrdzuje aj tvrdenie druhého účastníka ohľadom znemožňovania výkonu jeho rodičovských práv navrhovateľkou. Pokiaľ sa navrhovateľka dovoľáva skutočnosti, že druhý účastník sa má nemorálne správať k maloletej dcére C. (mal sa dopustiť spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 201 Trestného zákona), je nutné skonštatovať, že toto tvrdenie sa doposiaľ nepreukázalo, naopak bolo vyvrátené. Druhý účastník sa bez zbytočného odkladu, potom ako sa o tejto skutočnosti dozvedel, podrobil vyšetrovaniu jednak na polygrafe, ako aj komplexnému lekárskemu vyšetrovaniu, na základe ktorého bol vypracovaný znalecký posudok č. 48/2018. Zo záverov znaleckého posudku vyplýva, že druhý účastník netrpí žiadnou sexuálnou deviáciou, teda ani pedofiiliou. Zároveň doposiaľ nebolo voči druhému účastníkovi ani vznesené príslušnými orgánmi činnými v trestnom konaní obvinenie zo spáchania uvedeného trestného činu. K tomuto písomnému podaniu pripojil výpis z mailovej komunikácie medzi účastníkmi, písomné podania adresované súdu prvej inštancie zo dňa 26.11.2018, 03.12.2018, 10.12.2018, 17.12.2018 o tej skutočnosti, že mu navrhovateľka opakovane bráni v styku s maloletými deťmi napriek vykonateľnému uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22.10.2018, potvrdenie MV SR OR PZ Nové Zámky zo dňa 05.01.2019, podľa ktorého dňa 05.01.2019 podal trestné oznámenie vo veci podozrenia z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 349 Trestného zákona na svoju manželku X.. A. N.V..

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 65, § 66 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie K. J.a N.a nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 71 ods.1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

11. Podľa § 71 ods.2 Zákona o rodine vyživovacia povinnosť medzi manželmi predchádza vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom.

12. Vyživovacia povinnosť vzniká uzavretím manželstva. Je viazaná na právnu existenciu manželstva a zaniká spolu s jeho zánikom zo zákonných dôvodov. Zo zásady rovnakej životnej úrovne manželov vyplýva, že nemusí byť splnená podmienka odkázanosti, ako je to pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, resp. vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými. Prostredníctvom tohto inštitútu sa teda okrem uspokojenia osobných potrieb sleduje aj naplnenie požadovaného zákonného charakteru inštitútu manželstva z majetkového hľadiska. Uplatňovanie výživného medzi manželmi je preto možné aj v prípadoch, keď sú napríklad obaja manželia zárobkovo činní, schopní zabezpečiť svoje osobné potreby, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcia v ich celkovej životnej úrovni. Zásada dobrých mravov je korektívom, ktorý môže spôsobiť, že napriek všeobecnej požiadavke rovnakej životnej úrovne v manželstve, v dôsledku ich porušovania sa táto zásada nemusí uplatniť. Je to odôvodnené tým, že inštitút manželstva okrem svojej právnej stránky je založený na určitých morálnych a etických pravidlách, ktorých dodržiavanie sa sleduje aj v rámci majetkových vzťahov súvisiacich s manželstvom. Práve z tohto dôvodu môže byť rozpor s dobrými mravmi zreteľnejší ako pri iných druhoch vyživovacej povinnosti. Pomôckou môže byť morálne vymedzenie obsahu manželstva (§ 18), podľa ktorého manželia sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Automaticky však neplatí záver o tom, že pri porušení niektorej z uvedených povinností zaniká vyživovacia povinnosť. Podľa konkrétnych okolností prichádzajú do úvahy prípady fyzického, psychického násillia, nevery a opustenia manžela. Treba posúdiť, ako si manžel, ktorý požaduje výživné, resp. od ktorého sa výživné požaduje, plní svoje povinnosti, resp. prečo ich neplní. Z princípu rovnosti manželov vyplýva aj zákonný znak vzájomnosti tohto druhu vyživovacej povinnosti, to znamená, že ktorýkoľvek z manželov je oprávnený a povinný na jej plnenie. Zákon súdu umožňuje zasahovať do tohto vzťahu a vecná legitímácia manželovi vzniká len v prípade, ak druhý manžel vyživovaciu povinnosť neplní vôbec, alebo nie v plnej miere, v dôsledku čoho vzniká rozdiel v životnej úrovni manželov. Ide o kogentné ustanovenie, a preto jeho účinky nemožno vylúčiť. Rozsah vyživovacej povinnosti je spolu s výživným dieťaťa najväčší. Týka sa tak ako iné druhy vyživovacích povinností všetkých potrebných osobných potrieb, t.j. predovšetkým stravy, ošatenia, bývania, kultúrneho vyžitia. Východiskom je teda rovnaká životná úroveň manželov. Pojem "v zásade" rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Treba vziať do úvahy osobitosti vyplývajúce z osobných, pracovných, zdravotných a iných špecifik týkajúcich sa jednotlivých manželov. Zhodnotiť treba namáhavosť práce vykonávanej manželom, od ktorého sa výživné požaduje, v prípade niektorých povolání sú nevyhnutné náklady na reprezentáciu, vytvorenie a udržanie klientely, u iných takéto výdavky neprichádzajú do úvahy. So zabezpečením vyššieho príjmu na základe značne náročného vypätia síl, resp. sťažných okolností, môže byť spojená aj potreba vynaloženia vyšších prostriedkov napríklad na regeneráciu. Rozdielne potreby a náklady preto môžu vyplývať aj zo zdravotného stavu, stravovania, ošatenia, spôsobu života a pod. Uvedené ustanovenie bude naplnené, pokiaľ manželia budú mať približne rovnakú možnosť zabezpečiť si svoje základné potreby s prihliadnutím na uvedené osobitosti. Zákon súdu ukladá povinnosť obligatórne prihliadať na starostlivosť o domácnosť, pričom už nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia

v prípade starostlivosti o dieťa. Pri bezdetnom manželstve a oddelenom spolužití by nebolo možné vziať do úvahy starostlivosť manžela - navrhovateľa o vlastnú domácnosť. Domácnosť podľa Občianskeho zákonníka tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby. V súvislosti s ustanovením § 71 ide o širokú definíciu, podstatná je predovšetkým starostlivosť o potomkov manželov. Výkon starostlivosti o domácnosť je naplnením zmyslu zákona o rodine, vytvára priaznivé prostredie pre rast detí, druhému manželovi umožňuje venovať sa svojmu osobnostnému rastu a povolaniu. Zákon tejto činnosti správne priznáva finančné ohodnotenie, resp. ho posudzuje ako materiálny ekvivalent peňažného plnenia zo strany druhého manžela; až po jeho posúdení možno porovnávať životnú úroveň manželov. Súčasne je vyjadrením záverov aplikačnej praxe o možnosti plnenia vyživovacej povinnosti aj formou naturálneho plnenia. Aj takýmto spôsobom sa manžel podieľa na majetkovom postavení rodiny, a to podľa svojich schopností a možností, bez ohľadu na to, či sú rozdielne v porovnaní s druhým manželom (napr. v prípade choroby, nemožnosti nájsť pracovné uplatnenie). Tým nie je dotknutá požiadavka v zásade rovnakej životnej úrovne. Súd obstará podklady pre záver o životnej úrovni manželov, t.j. ich osobné, príjmové, majetkové pomery, výdavky, v rámci rozhodovania prihliadne na osobnú starostlivosť o domácnosť, či žijú spolu, na už uvedené špecifiká, dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti, prípadne skutočnosti týkajúce sa rozporu s dobrými mravmi, zákonné kritériá uvedené v § 75, na základe čoho určí výživné vo výške, ktorá by mala zabezpečiť v zásade rovnakú životnú úroveň manželov vzhľadom na ich konkrétne pomery, resp. návrh zamietne. Výživné medzi manželmi rovnako ako v iných prípadoch výživného podľa prvej až piatej hlavy tretej časti zákona o rodine však nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore so zásadami morálky (§ 96 ods. 2 ZR; teraz § 75 ods. 2 - pozn. aut.). Z tohto hľadiska súd pri rozhodovaní o nároku na výživné medzi manželmi za trvania manželstva bude musieť vziať do úvahy najmä dĺžku manželského spolužitia, vzájomné správanie sa oboch manželov, starostlivosť o spoločnú domácnosť a o výchovu detí a tiež príčiny, pre ktoré manželia neplnia vzájomnú vyživovaciu povinnosť dobrovoľne. Pre záver, či priznanie výživného neodporuje zásadám morálky, môže byť významnou okolnosťou, či manžel uplatňujúci nárok na výživné neodmieta bez závažných dôvodov zo svojej strany plniť povinnosti vyplývajúce z ustanovení § 18 a 19 ZR, či žije s druhom a pod. Vždy bude treba súhrnne uvážiť postoj každého z manželov k manželstvu a jeho účasť na zabezpečovaní potrieb spoločnej rodiny i domácnosti a význam vzájomnej vyživovacej povinnosti pre obnovenie manželského spolužitia.

13. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

14. Kritériá uvedené v § 75 ods. 1 Zákona o rodine predstavujú všeobecnú úpravu pre všetky druhy vyživovacej povinnosti. Treba ich posudzovať v súvislosti so špeciálnymi kritériami platnými pre jednotlivé druhy vyživovacej povinnosti, t.j. s právom dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni rodičov, nárokom rodičov voči deťom na primeranú výživu, v zásade rovnakou životnou úrovňou manželov, nárokom rozvedeného manžela na primeranú výživu, nárokom nevydatej matky na primeranú úhradu jej výživy. Pri vyživovacej povinnosti detí k rodičom, vyživovacej povinnosti medzi ostatnými príbuznými a príspevku na výživu rozvedeného manžela sa vyžaduje aj určitý stupeň odkázanosti oprávneného. Pri pluralite na strane povinných sa posudzuje vzájomný pomer zákonných hľadísk určovania výživného. Zákon pojmovo vymedzuje kritériá ako určitý návod pre súd, kombináciou ktorých sa má určiť konkrétna výška výživného. Na strane oprávneného sú relevantné odôvodnené potreby.

Na strane povinného sa preskúmavajú schopnosti, možnosti, majetkové pomery. V súlade s princípom potenciality príjmov na uvedené hľadiská súd u povinného prihliada aj v prípade, ak sa bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu, rovnako v prípade neprimeraných majetkových rizík, ktoré na seba povinný berie. Všeobecnou podmienkou možnosti priznať výživné je súlad s dobrými mravmi. Schopnosti predstavujú subjektívne kritérium určovania rozsahu vyživovacej schopnosti a rozumieme nimi vlastnosti dané telesnými a duševnými schopnosťami konkrétnej osoby povinného, zdravotným stavom, vlohami, nadaním, nadobudnutými vedomosťami a získanými skúsenosťami. Z hľadiska vyživovacej povinnosti je podstatné, ako sa prejavia v reálnych schopnostiach dosahovania príjmu. Z tohto hľadiska sa schopnosti skúmajú ako faktické príjmy a výdavky povinného. Pravidelne zisťovanými okolnosťami v konaní o výživnom na strane výdavkov sú pravidelné, ako aj nepravidelné náklady spojené s bývaním (nájomné, prevádzka bytu, domu), stravou, ošatením, zdravotným stavom, starostlivosťou o dieťa a domácnosť, inými

vyživovacími povinnosťami, poisťnými plneniami, sporením, pôžičkami, splátkovými platbami, daňovými plneniami, výdavkami na výkon povolania. Subjektívne schopnosti sa však môžu realizovať len v rámci objektívne daných možností, ktoré determinuje reálna situácia na trhu práce, miera nezamestnanosti v regióne, v príslušnom odbore, vekovej kategórii, dosahované zárobky v danom povolaní. Pokiaľ je povinný nezamestnaný, skúmajú sa dôvody takéhoto stavu, situácia na trhu práce, jeho aktivita smerujúca k získaniu zamestnania, dôvod ukončenia posledného pracovného pomeru (či už objektívny, napr. v dôsledku organizačných zmien, alebo subjektívny, napr. v dôsledku porušovania pracovnej disciplíny, resp. bezdôvodné ukončenie pracovného pomeru). Súd vychádza z možnosti pracovného uplatnenia a priemerného príjmu podľa správy o voľných miestach v danom regióne so zreteľom na kvalifikáciu, vek, získanú prax a ďalšie charakteristiky povinného. V prípade, ak je povinný vedený ako nezamestnaný, avšak pracuje nelegálne, na takéto príjmy nemožno prihliadať, súd však môže posúdiť jeho celkovú majetkovú situáciu. Nesporný význam z hľadiska individualizácie výšky výživného má kritérium majetkových pomerov povinného. Umožňuje komplexne posúdiť celkovú situáciu, životnú úroveň povinného pre potreby výživného, keďže príjmové pomery samej osobe neposkytujú úplný obraz o situácii povinného. Za takýchto okolností súd určí výživné a je vecou povinného, aby ich speňažením z výťažku alebo inak zabezpečil výživné, inak je to pri bežnom rozsahu majetkových pomerov povinného. Majetkové pomery budú predmetom dokazovania a záleží aj na oprávnenom, aby poukázal na ich existenciu, pokiaľ má o nich vedomosť. Majetkové pomery charakterizuje vlastníctvo nehnuteľností (pozemky, domy, byty, rekreačné chaty, ich počet, reálna potreba a možnosť využitia povinným vrátane získavania výnosov z nich, prípadne dôvod ich nevyužívania na výnosy), cenných papierov, obchodných podielov, vkladov v bankách, iných hnutelných vecí (motorové vozidlá, luxusné športové vybavenie, zbierky, cennosti, elektronika), ako aj celkový životný štandard (dovolenky, životné náklady). Nejde o zásah do vlastníckeho práva povinného, ktorý môže vlastniť neobmedzené majetkové podstaty, ale len o posúdenie jeho majetkových pomerov vo vzťahu k plneniu prioritnej vyživovacej povinnosti. Okolnosťou tvoriacou v súhrne celkové majetkové pomery povinného sú aj pasíva (rôzne formy úverov, pôžičiek, náhrady škody). Aj tu treba vychádzať z priority vyživovacej povinnosti a posudzovať ich z hľadiska potenciality. Zadĺženie povinného z dôvodov, ktoré nie sú nevyhnutné, resp. súvisia so zaobstaraním predmetov nadštandardnej hodnoty, z tohto hľadiska znamená, že na ne súd pri ustálení majetkových pomerov nebude prihliadať, navyše, v prípade kúpy takýchto vecí by sa majetkový stav nezmenil, povinnému by síce vznikli dlhy, majetok by sa však zhodnotil o kúpenú vec. Aplikačná prax požaduje neprihliadať ani na dlhy vzniknuté z trestnej činnosti, prípadne z nečestného konania, ktorého dôsledky by sa nemali prenášať na oprávneného. Niet dôvodu prihliadať ani na náhradu škody, na ktorú bol povinný zaviazaný v trestnom konaní na základe úmyselnej trestnej činnosti. Oprávnený môže disponovať vlastným majetkom. Vo všeobecnosti aplikačná prax zastáva názor, že oprávnený nemusí uspokojovať svoje potreby z predaja majetkových podstát. Treba rozlišovať, či ide o vyživovaciu povinnosť, podmienkou ktorej je stav odkázanosti na výživné. Za rozpor s dobrými mravmi by bolo možné považovať situáciu, keď majetkové pomery osoby požadujúcej výživné prevyšujú majetkové pomery žalovaného. Na strane oprávneného zákon ustanovuje hľadisko odôvodnenosti potrieb. Odôvodnenosťou treba rozumieť určenie životných nákladov, ktorých úhradu je určitá osoba oprávnená požadovať v rámci plnenia vyživovacej povinnosti. Treba vychádzať z pojmu výživné, tak ako ho vymedzila aplikačná prax. Vo všeobecnosti možno za odôvodnené (opodstatnené) potreby z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti považovať náklady spojené s výživou, ošatením, bývaním, starostlivosťou o zdravie, ako aj náklady súvisiace so vzdelaním, výchovou, kultúrnym a športovým vyžitím a záujmami. Ide však o odôvodnené potreby oprávneného, preto je nevyhnutná ich individualizácia z hľadiska jeho konkrétnych potrieb, ktoré budú závislé od zdravotného stavu oprávneného, od jeho veku, duševnej a telesnej vyspelosti, povolania a pod., budú to teda potreby pravidelné, nepravidelné a náhodilé. Ďalej sú odôvodnené potreby ohraničené schopnosťami, možnosťami, majetkovými pomermi povinného, ako aj vymedzením rozsahu výživného pri jednotlivých druhoch vyživovacej povinnosti. Rámec odôvodnených potrieb sa súčasne so zmenenými ekonomickými pomermi a nárastom spotreby rozširuje. Princíp potenciality príjmov je inštitútom výrazne ochraňujúcim záujmy oprávneného. Záujem zákonodarcu na tom, aby v rámci majetkových vzťahov odvodených od príslušných osobných rodinnoprávných vzťahov boli uspokojené potreby subjektov týchto vzťahov, siaha až do tej miery, že umožňuje hodnotiť nielen jeho životné okolnosti a pomery, ktoré sú reálne dané (prednosť pred princípom fakticity), ale aj tie, ktoré by za určitých podmienok mohli existovať. Zdôvodnenie sa vidí v existenčnom charaktere výživného a v potrebe zabrániť povinnému, aby svojím konaním znižoval jeho rozsah. V rámci výpočtu zákon uvádza vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania, zárobku a majetkového prospechu. V konkrétnom prípade môže byť takouto okolnosťou napríklad zmena zamestnania, na základe ktorej povinný dosahuje nižší príjem, ďalej môže ísť o prípad, keď bez závažného dôvodu ukončí podnikateľskú činnosť alebo

pracovný pomer bez toho, aby mal zabezpečené, resp. vykonával aktivitu smerujúcu k získaniu iného zamestnania, porušenie pracovnej disciplíny, ktoré malo za následok rozviazanie pracovného pomeru. Obdobne možno posudzovať situáciu zamestnanca s určitou kvalifikáciou, v dôsledku čoho môže vykonávať prácu v lepšie ohodnotenej, vyššej funkcii. Za vzdanie sa majetkového prospechu sa spravidla považuje odmietnutie dedičstva, výhry, daru. Vzniká otázka, ako posudzovať nielen negatívne konanie, ale aj nevykonanie pozitívneho konania, napríklad neuplatňovanie si reštitučného nároku alebo iných zákonných nárokov. Aj v takomto prípade je naplnený znak potenciality spočívajúci v požiadavke, aby povinný vykonal to, čo je v jeho schopnostiach a možnostiach, aby v rámci inštitútu výživného boli uspokojené odôvodnené potreby oprávneného. Relevanciu v zmysle následkov potenciality možno jednotlivým prípadom priznať len za podmienky, ak k takému konaniu nedošlo zo špekulatívneho, ale závažného dôvodu. Závažným dôvodom môže byť zdravotný stav, potreba miesta výkonu povolania bližšie k bydlisku rodiny, organizačné zmeny, potreba vykonávania starostlivosti o člena rodiny. Následkom princípu potenciality (ak sa nepreukáže ospravedlniteľný dôvod) je skutočnosť, že súd pri určovaní výšky výživného vychádza z potenciálneho príjmu, t.j. príjmu pred zmenou zamestnania, príjmu, aký by dosahoval vo vyššie ohodnotenej pozícii, z príjmu, ktorý dosahoval pred rozviazaním pracovného pomeru, resp. z majetkových pomerov, ako by obsahovali predmetné majetkové podstaty v prípade vzdania sa majetkového prospechu.

15. Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine výživné nemožno priznať, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, to neplatí, ak ide o výživné pre maloleté dieťa.

16. Bez ohľadu na naplnenie zákonných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, súd nemôže priznať výživné v prípade zisteného rozporu s dobrými mravmi. Nepochybná odôvodnenosť predmetného kritéria je daná prioritným predmetom úpravy rodinného práva, ktorým sú osobné vzťahy medzi subjektmi rodinného práva, na ktoré sa vyživovacie vzťahy viažu. Narušenie príslušných osobných vzťahov z relevantných dôvodov zákon sankcionuje tým, že nepovažuje za spravodlivé, aby osoba, ktorá sa takéhoto konania dopustila, požadovala plnenia založené práve na takomto osobnom vzťahu. Pojem dobré mravy je neurčitým právnym pojmom, jeho obsah nevyplýva z pozitívneho práva. Okrem práva existujú aj iné systémy noriem, niektorým z nich takouto úpravou právo poskytuje ochranu tým, že im prepožičiava sankcie charakteristické pre systém práva. Nejde o akékoľvek normy, ale o všeobecne spoločensky uznávané pravidlá, prostredníctvom ktorých sa zavrhuje spoločensky nežiaduce javy. Vo všeobecnosti bývajú vyjadrené konštrukciou o "pocite sú náležitosti všetkých spravodlivo uvažujúcich ľudí". Pojem dobré mravy je ďalej časovo (plynutím času podlieha zmenám) a miestne podmienený. Na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti, ich danosť sa zisťuje podľa konkrétnych okolností prípadu. Za rozpor s dobrými mravmi možno považovať aj prípad, ak by napríklad príjmové a majetkové pomery oprávneného (v prípadoch, keď nie je podmienkou odkázanosť oprávneného, napr. pri žalobe plnoletého dieťaťa voči rodičom) prevyšovali majetkové pomery povinného. Ako konanie v rozpore s dobrými mravmi by bolo možné posudzovať aj prípady, keď oprávnený bez ospravedlniteľného dôvodu nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť aj napriek objektívnym možnostiam a svojim schopnostiam a svoju situáciu rieši požadovaním výživného. Príčiny vedúce k rozvratu manželstva ako jedno z hľadísk posudzovania dobrých mravov zákon upravil aj špeciálne pri podmienkach vzniku nároku na príspevok na výživu rozvedeného manžela. V zmysle striktného znenia normy súd v prípade zistenia rozporu s dobrými mravmi nemá inú možnosť (napr. zníženie výživného) než výživné nepriznať.

17. Podľa § 18 Zákona o rodine manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Odvolací súd po prejednaní danej právnej veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd prvej inštancie správne a dostatočným spôsobom zistil skutočný stav

veci a posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a to v súlade s ustanoveniami § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine a správne rozhodol o určení výživného K.. J.a N.a ako osoby povinnej platiť výživné navrhovateľke tak, ako je vyššie uvedené. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcimi vplyv na posúdenie návrhu navrhovateľky na určenie vyživovacej povinnosti K.. J.a N.a ako osoby povinnej platiť výživné k navrhovateľke. Odvolací súd na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia s poukazom na odvolacie dôvody K.. J.a N.a uvádza, že v danej právnej veci súd prvej inštancie kvalifikovane zistil osobné, majetkové a zárobné pomery na strane K.. J.a N.a ako osoby povinnej platiť výživné, ako aj osobné, majetkové, zárobné pomery navrhovateľky a odôvodnené výdavky na strane navrhovateľky v rozhodnom období, dôsledne ich preskúmal zo všetkých zákonných hľadísk, aj sa s nimi skutkovo i právne vysporiadal tak, ako je vyššie uvedené a vecne správne rozhodol, pokiaľ v súlade s ustanovením § 71 ods.1, § 75 ods.1 Zákona o rodine stanovil K.. J.V. N.V. ako osobe povinnej platiť výživné povinnosť, plniť si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke v rozsahu vo výške 200 eur mesačne, keďže v danej právnej veci bol návrh navrhovateľky dôvodne podaný, keď vecná legitímácia navrhovateľky vznikla z dôvodu, že K.. J. N. ako osoba povinná platiť výživné ako jej manžel si vyživovaciu povinnosť vo vzťahu k navrhovateľke v rozhodnom období neplnil (v ktorom období bola navrhovateľka na rodičovskej dovolenke, jej príjmom bol len rodičovský príspevok a mala v osobnej starostlivosti tri maloleté deti), v dôsledku čoho vznikol rozdiel v životnej úrovni účastníkov ako manželov a jednak neboli zistené dôvody pre nepriznanie výživného v zmysle ustanovenia § 75 ods.2 zákona o rodine (pre rozpor s dobrými mravmi). V konaní bolo preukázané, že schopnosti, možnosti a majetkové pomery K.. J.a N.a ako osoby povinnej platiť výživné, umožňujú uloženie povinnosti K.. J.V. N.V. plniť si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke v rozsahu určenom napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že účastníci konania uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX v C.. Účastníkom sa pred uzatvorením manželstva narodila dcéra C. N.V., nar. XX.XX.XXXX, po uzavretí manželstva sa účastníkom narodili dcéry C. N.V. a A. N.V., obe nar. XX.XX.XXXX. Účastníci ako manželia od 25.10.2017 nežijú v spoločnej domácnosti, keďže navrhovateľka sa uvedeného dňa odsťahovala zo spoločného bytu účastníkov na ulici K. XX v D. k svojim rodičom do C., u ktorých v súčasnosti býva spolu s uvedenými tromi maloletými deťmi. K.. J. N. býva v obci K., príležitostne býva tiež v byte účastníkov na ulici K. XX v D.. Medzi účastníkmi prebieha konanie o rozvod manželstva a o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode (ktoré konanie je vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7P/9/2018, nie je právoplatne skončené), ako aj konanie o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu (ktoré konanie je vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7P/346/2017, nie je právoplatne skončené). Podľa uznesenia súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení č. k.6Pc/28/2017-46 zo dňa 18.12.2017 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoP/7/2018-117 zo dňa 07.03.2018 bol K.. J. N. zaviazaný platiť navrhovateľke výživné v sume 200 eur mesačne. Okresný súd v Nových Zámkoch uznesením č. k. 7P/346/2017-301 zo dňa 04. mája 2018 zakázal styk otca s maloletými deťmi N.V., C., A. a C. do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom v konaní vedenom pod sp. zn. 7P/346/2017 s poukazom na tvrdenie matky maloletých detí ohľadom sexuálneho zneužívania maloletej C. zo strany otca maloletej. Po zrušení predmetného uznesenia odvolacím súdom Okresný súd v Nových Zámkoch uznesením č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22. októbra 2018 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým zveril maloleté deti N.V., C., A. a C. do osobnej starostlivosti matky a upravil styk otca s maloletými deťmi N.V., C., A., C. tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletými deťmi N.V., C., A. a C. tak, že otec je oprávnený vziať si maloleté deti k sebe každý týždeň v sobotu o 10.00 hod. pred bytom matky a je povinný vrátiť maloleté deti späť matke na to isté miesto v ten istý deň o 17.00 hod. Za tých istých podmienok je otec oprávnený vziať si maloleté deti k sebe počas Vianočných sviatkov dňa 25.12. od 10.00 hod. do 17.00 hod. Súd rozhodol, že neodkladné opatrenie bude trvať až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej o úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7P/346/2017. Navrhovateľka je od 29.10.2017 na materskej dovolenke, od 01.01.2017 do 28.10.2017 poberala materské dávky, od tej doby jej jediným príjmom je rodičovský príspevok, ktorý bol od októbra do decembra 2017 vo výške 266,50 eur mesačne, od januára 2018 je vo výške v sume 268,40 eur mesačne, iný príjem nemá, pričom poberať prídavky na tri maloleté deti v sume 71,04 eur mesačne. K.. J. N. dosiahol za obdobie od júna 2017 do mája 2018 PMZ netto 1.207,66 eur, má výdavky na cestovné v súvislosti s výkonom jeho práce v D. cca v sume 182 eur. Účastníci majú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov byť na K. ulici XX v D.,

iné nehnuteľnosti nevlastnia, vlastnia zariadenie domácnosti, nevlastnia hnuiteľné veci väčšej hodnoty, majú bežné výdavky spojené s vedením domácnosti, resp. s uhrádzaním nákladov za služby spojené s užívaním bytu, majú výdavky na stravu, ošatenie, hygienické potreby, náklady na telefóny, internet, televíziu. Majetkové pomery oboch účastníkov sú v podstate rovnaké, pričom každý z účastníkov uhrádza náklady na svoju domácnosť. Podľa zhodného vyjadrenia obidvoch účastníkov K.. J. N. ako platí na tri maloleté deti výživné celkom spolu XX0 eur mesačne. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že s poukazom na vykonané dokazovanie bolo nesporne preukázané, že určenie výživného na manželku vo výške 200 eur mesačne odôvodňujú zárobkové schopnosti, možnosti, majetkové pomery a odôvodnené potreby navrhovateľky, ako aj zárobkové schopnosti, možnosti a majetkové pomery K.. J. a N. a, s prihliadnutím na skutočnosť, že navrhovateľka a K.. J. N. majú vyživovaciu povinnosť k trom maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva účastníkov konania, pričom osobnú starostlivosť týchto maloletých detí zabezpečuje navrhovateľka. Z vykonaného dokazovania boli nesporne preukázané odôvodnené mesačné bežné potreby navrhovateľky (ako sú strava, ošatenie, hygiena, telefón, cestovné, náklady na bývanie a pod.) tak, ako ich správne ustálil súd prvej inštancie.

21. K.. J. N. v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právnej posúdil, pokiaľ vyhovel návrhu navrhovateľky a pokiaľ v danej právnej veci neprihliadol na rozpor s dobrými mravmi z úradnej povinnosti, keďže jeho danosť bola v konaní preukázaná listinnými dôkazmi a to rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, organizačný odbor, záznamom o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/000059-005 zo dňa XX.01.2018, záznamom o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/000707-004 zo dňa 01.03.2018, záznamom o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/001337-004 zo dňa 20.04.2018, z ktorých listinných dôkazov vyplýva, že navrhovateľka na druhého účastníka podala viaceré trestné oznámenia, ktorými druhého účastníka postupne obvinila zo spáchania trestného činu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa ustanovenia § 353 ods. 1 Trestného zákona, zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. d) Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § XX6 ods. 1 písm. k) Trestného zákona k ustanoveniu § 14 ods. 1 Trestného zákona, zo spáchania trestného činu porušovania tajomstva prepravovaných práv podľa ustanovenia § 196 ods. 1 Trestného zákona (ktoré podania navrhovateľky smerujúce voči druhému účastníkovi boli orgánmi príslušnými v trestnom konaní v zmysle ustanovenia § 197 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vzhľadom k skutočnosti, že nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania, odovzdané Ministerstvu vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby na disciplinárne konanie ako príslušnému orgánu, ktorá jednotlivé oznámenia navrhovateľky posúdila v rámci disciplinárnych konaní vedených voči druhému účastníkovi, pričom po vykonanom dokazovaní vo všetkých prípadoch boli vedené disciplinárne konania zastavené z dôvodu, že tvrdenia uvádzané navrhovateľkou ako oznamovateľom sa nepreukázali), ako aj zo spáchania trestného činu sexuálne zneužívanie podľa ustanovenia § 201 Trestného zákona, zo spáchania trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa ustanovenia § 360a Trestného zákona, o ktorých doposiaľ nebolo orgánmi činnými v trestnom konaní rozhodnuté. Poukázal na zjavnú neopodstatnenosť a účelovosť podaných trestných oznámení zo strany navrhovateľky, ktoré konanie navrhovateľky s najväčšou pravdepodobnosťou sleduje jediný cieľ, ako spôsobiť druhému účastníkovi nielen nepríjemnosti, zhoršiť kvalitu jeho života, ale dokonca privodiť mu postih, či už v pracovnoprávnej rovine, stratu zamestnania v Policajnom zbore SR, alebo dokonca v trestnoprávnej rovine. Bol názoru, že konanie navrhovateľky je spôsobilé poškodiť jeho dobré meno, narušiť jeho dôveryhodnosť v pracovnom kolektíve, znížiť jeho ľudskú dôstojnosť. Odvolací v danej právnej veci zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie výživného manželky bol dôvodne podaný, keďže v konaní neboli preukázané, zistené dôvody pre nepriznanie výživného v zmysle ustanovenia § 75 ods.2 zákona o rodine (pre rozpor s dobrými mravmi).

22. Odvolací súd dospel v danej právnej veci k záveru, že súd prvej inštancie sa s danou namietanou skutočnosťou v podanom odvolaní odvolateľa dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd poukazuje a na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa uvádza. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka v pripojenom návrhu na rozvod manželstva a úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva účastníkov zo dňa 10.11.2017 (č.l.8 až 12 spisu) a v pripojenom návrhu na úpravu výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu zo dňa 10.11.2017 (č.l.13 až 17 spisu) tvrdila, že druhý účastník navrhovateľku za trvania manželského spoluzitia obmedzoval v styku so známymi a s jej rodinou, nútil ju, aby mu pomáhala s jeho pracovnými záležitosťami, napriek tajnému charakteru dokumentov, vznikali medzi nimi konflikty, do ktorých sa

zapájala matka druhého účastníka, druhý účastník zakazoval navrhovateľke hovoriť s ich dcérou C. po slovensky, aj dcére zakazoval hovoriť po slovensky, stalo sa, že pokiaľ raz hovorila s dcérou C. po slovensky, fyzicky navrhovateľku napadol tak, že ju ťahal za vlasy, pričom navrhovateľka spadla. Navrhovateľka bola v dôsledku uvedených skutočností v psychickom strese počas druhého tehotenstva. Nezhody medzi nimi vyústili až do situácie, kedy ju druhý účastník fyzicky napadol pred deťmi, udrhel ju do oblasti ľavého ucha, chytil ju za vlasy, trhal jej hlavou, vytrhol jej prameň vlasov, preto navrhovateľka podala na druhého účastníka trestné oznámenie dňa 22.07.2017 na OR PZ Petržalka -stred. Dva dni pred tým podal otec navrhovateľky na druhého účastníka trestné oznámenie vo veci ublíženia na zdraví a nebezpečného vyhrážania. Druhý účastník následne podal na navrhovateľku trestné oznámenie dňa 25.10.2017. Druhý účastník v podanom odvolaní zo dňa 05.01.2018 (č.l.51,52 spisu) proti uzneseniu súdu prvej inštancie č.k.6Pc/28/2017-46 zo dňa 18.12.2017 uviedol, že navrhovateľka fyzicky napadla jeho matku O. N.ovú dňa 25.10.2017, svoje tvrdenie preukazoval predložením lekárskej správy zo dňa 09.11.2017 MUDr. J. C. (č.l.55 spisu), prepúšťacou správou Neurologickej kliniky VŠ ZaSP sv. Alžbety Bratislava a FNŠP Nové Zámky a lekárskou správou MUDr. X. D. (č.l.57 spisu). Navrhovateľka v písomnom vyjadrení zo dňa 23.11.2018 (č.l.85 až 89 spisu) uviedla, že nikdy matku druhého účastníka nenapadla, ide zo strany matky druhého účastníka o krivé obvinenie za to, že navrhovateľka podala na druhého účastníka trestné oznámenie za dlhodobé psychické týranie a napadnutie. Uviedla, že trestné oznámenie matky druhého účastníka bolo postúpené na Okresný úrad Bratislava a vec bola odložená. Uviedla, že s maloletými deťmi opustila spoločnú domácnosť, nakoľko sa bála o svoj život a zdravie, ako aj o život a zdravie maloletých detí, urobila tak na podnet príslušníkov polície, keď na druhého účastníka podala trestné oznámenie z dôvodu dlhodobého psychického týrania a napadnutia dňa XX.09.2017 a dňa 25.10.2017. Navrhovateľka uviedla, že podaním trestného oznámenia na druhého účastníka si chcela zabezpečiť bezpečie a stabilitu pre svoje deti, pokojné a zdravé výchovné prostredie. Druhý účastník vo svojom písomnom vyjadrení (č.l.111spisu) uviedol, že opustil spoločnú domácnosť v októbri 2017 v dôsledku krivého obvinenia navrhovateľky a jej rodičov, ktorí na neho privolali hliadku polície, keď ho krivo obvinili z vyhrážania sa s tým, že mal byť ozbrojený, všetky krivé obvinenia voči nemu boli odmietnuté, nebolo voči nemu vznesené obvinenie. Navrhovateľka počas konania v písomnom podaní zo dňa 04.05.2018 (č.l.147 spisu) uviedla súdu, že počas realizácie styku otca s maloletými deťmi dňa 29.04.2018 ju druhý účastník fyzicky napadol, ktoré tvrdenie preukazovala predložením do spisu potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky OR PZ v Nových Zámkoch zo dňa 29.04.2018 č. ORPZ-NZ-OPP4-P-145/2018 o tej skutočnosti, že navrhovateľka dňa 29.04.2018 podala oznámenie na druhého účastníka pre podozrenie z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (č. l. 145 spisu), lekárskou správou zo dňa 29.04.2018 MUDr. O. C. (č.l.145 spisu) a lekárskeho posudkom zo dňa 29.04.2018 MUDr. O. C. (č. l. 146 spisu). Navrhovateľka na pojednávaní dňa 22.05.2018 uviedla, že druhý účastník ju za trvania manželstva týral, fyzicky ju napadol, už počas tehotenstva s dvojčkami, potom aj pred všetkými maloletými deťmi, staršia dcéra C. má z toho psychické problémy, druhého účastníka krivo neobvinila. Uviedla, že druhý účastník spolu so svojou matkou podali na navrhovateľku tri trestné oznámenia, všetky boli zamietnuté. Druhý účastník na tomto pojednávaní uviedol, že disciplinárne konania vedené voči nemu v súvislosti s trestným oznámením navrhovateľky ohľadne týrania, násilia, že mal navrhovateľku nútiť prekladať nejaké veci do angličtiny alebo maďarčiny boli zastavené, tak isto aj ďalšie trestné oznámenia, bolo ich celkom päť, z toho štyri boli vybavené tak, že boli zastavené ako nedôvodné, vedie sa len jedno ohľadne sexuálneho zneužívania. V písomnom podaní zo dňa 28.06.2018 (č.l.189,190 spisu) navrhovateľka uviedla, že nepodala na druhého účastníka „vykonštruované“ trestné oznámenia, vždy vypovedala pred orgánmi činnými v trestnom konaní pravdivo, tá skutočnosť, že niektoré jej trestné oznámenia boli odložené, neznamená, že boli „vykonštruované“. Naopak druhý účastník rovnako aj jeho matka podávajú na navrhovateľku trestné oznámenia. Nikdy matku druhého účastníka nenapadla, čo preukazuje záznam o odložení veci č. OU-BA-OVVS2-2018/016614 zo dňa 16.01.2018 (ktoré konanie súviselo s podaním trestného oznámenia matky druhého účastníka, podľa ktorej ju mala navrhovateľka dňa 25.10.2017 fyzicky napadnúť). Navrhovateľka uviedla, že druhý účastník ju fyzicky napadol dňa XX.09.2017 pred maloletými deťmi takým spôsobom, že musela vyhľadať lekársku pomoc, naposledy ju fyzicky napadol na verejnosti pre dvojčkami. Ďalej uviedla, že aktuálne je vedené trestné konanie na MV SR, odbor inšpekčnej služby západ pod ČVS : SKIS-183/OISZ- V-2018 a na OR PZ v Nových Zámkoch pod ČVS : ORP-461/ŠT-NZ-2018, v súvislosti s ktorými konaniami predložila záznam o odložení veci Okresného úradu Bratislava, Odbor všeobecnej vnútornej správy č. OU-BA-OVVS2-2018/016614, Pr-2399/20127-VM zo dňa 16.01.2018, zápisnicu o výsluchu zo dňa 25.05.2018, zápisnicu o doplnení trestného oznámenia zo dňa 04.06.2018. Na pojednávaní dňa 07.09.2018 druhý účastník uviedol, že navrhovateľka opakovane napadla druhého účastníka vykonštruovanými

trestnými oznámeniami s poukazom na predložené rozhodnutie OÚ Nové zámky a rozhodnutia MV SR SKIS, z ktorých vyplýva, že tvrdný skutok sa nestal. V súvislosti s obvinením zo sexuálneho zneužívania dcéry C. druhý účastník predložil súdu znalecký posudok Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o., Ernestova bašta 2, Nové Zámky č.48/2018 zo dňa 25.07.2018 a Správu polygrafológa PhDr. K. D. zo dňa 21.06.2018 z polygrafického vyšetrenia. Druhý účastník predložil súdu rozhodnutie Okresného úradu Nové Zámky, odbor všeobecnej vnútornej správy č. AP- 289/18-4,č.s.OU-NZ-OVVS-2018/009949 zo dňa 13.07.2018 o zastavení konania o priestupku (v súvislosti s trestným oznámením navrhovateľky, že druhý účastník mal navrhovateľku fyzicky napadnúť dňa 29.04.2018), záznam o zastavení disciplinárneho konania MV SR Sekcia kontroly a inšpekčnej služby č. SKIS-00-2018/000059-005 zo dňa XX.01.2018 (v súvislosti s trestným oznámením S. J. tým, že druhý účastník mal dňa 25.10.2017 nadávať osobe S. J.), záznam o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/000707-004 zo dňa 01.03.2018 (v súvislosti s trestným oznámením navrhovateľky, že ju druhý účastník mal fyzicky napadnúť dňa XX.09.2017), záznam o zastavení disciplinárneho konania č. SKIS-00-2018/001337-004 zo dňa 20.04.2018 (v súvislosti s trestným oznámením navrhovateľky, že žalovaný mal nosiť z práce rôzne dokumenty dôverného charakteru a nútiť navrhovateľku, aby ich druhému účastníkovi spracúvala a prekladala). Z vyššie uvedených listinných dôkazov predložených navrhovateľkou (záznam o odložení veci č. OU-BA-OVVS2-2018/016614 zo dňa 16.01.2018) a druhým účastníkom súdu (rozhodnutie Okresného úradu Nové Zámky, odbor všeobecnej vnútornej správy č. AP-289/18-4, č. s. OU-NZ-OVVS-2018/009949 zo dňa 13.07.2018 o zastavení konania o priestupku, záznam o zastavení disciplinárneho konania MV SR Sekcia kontroly a inšpekčnej služby č. SKIS-00-2018/000059-005 zo dňa XX.01.2018, č. SKIS-00-2018/000707-004 zo dňa 01.03.2018, č. SKIS-00-2018/001337-004 zo dňa 20.04.2018) vyplýva záver, že spáchanie skutku nebolo preukázané, resp. bolo preukázané, že k udalosti tak, ako to uviedla oznamovateľka/oznamovateľ, nedošlo.

23. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 18 Zákona o rodine, podľa ktorého manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie a s poukazom na zistený skutočný stav v danej právnej súdom prvej inštancie dospel zhodne ako súd prvej inštancie k záveru, že manželské spolužitie účastníkov konania bolo zrušené v dôsledku vážne narušených vzájomných vzťahov (ktoré vzťahy boli v rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 18 Zákona o rodine), ktorá skutočnosť potom viedla zhodne oboch účastníkov k zrušeniu spoločnej domácnosti dňa 25.10.2017. V danej právnej veci bola nesporne preukázaná tá skutočnosť, že tento dôsledok súvisel v konaní s preukázanými rozhodujúcimi skutočnosťami a to jednak s konaním spojeným zo strany navrhovateľky, resp. jej blízkej osoby - otca navrhovateľky (v súvislosti s navrhovateľkou tvrdným fyzickým napadnutím navrhovateľky dňa XX.09.2017 zo strany druhého účastníka, v súvislosti s tvrdením navrhovateľky a S. J., že druhý účastník mal dňa 25.10.2017 nadávať osobe S. J., otcovi navrhovateľky) a jednak s konaním spojeným zo strany druhého účastníka a osoby blízkej druhému účastníkovi -matky druhého účastníka (v súvislosti s tvrdením druhého účastníka a matky druhého účastníka, že navrhovateľka mala dňa 25.10.2017 fyzicky napadnúť matku druhého účastníka). Obaja účastníci zhodne uviedli, že sa rozhodli pre zrušenie manželského spolužitia z obavy pred druhým účastníkom (navrhovateľka uviedla, že z obavy o svoj život a zdravie, ako aj o život a zdravie maloletých detí, druhý účastník uviedol, že v dôsledku krivého obvinenia zo strany navrhovateľky). Za daného stavu vzťahov medzi účastníkmi konania ako manželmi, vzájomnom obviňovaní z konania rozporného nielen s ustanovením § 18 Zákona o rodine (nepreukázanom), keď doposiaľ v súvislosti s vyššie uvedenými trestnými oznámeniami zo strany navrhovateľky, ohľadne ktorých bolo konanie zastavené/ odložené, voči navrhovateľke nebolo vydané žiadne rozhodnutie príslušným orgánom o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok postihnutelný podľa osobitného predpisu (keď druhý účastník tvrdil, že navrhovateľka sa uvedeným konaním mohla dopustiť trestného činu krivého obvinenia, príp. nebezpečného prenasledovania), je potrebné prijať záver, že konanie navrhovateľky sa bez ďalšieho nevyvíja z rámca ustanovenia § 18 Zákona o rodine a podanie trestných oznámení zo strany navrhovateľky na druhého účastníka nepredstavujú porušenie žiadnej právnej povinnosti, keď v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľka chcela oznamovaciu povinnosť zneužiť v rozpore s dobrými mravmi alebo šikanóznym spôsobom, teda nebolo preukázané, že by svojim konaním nebrala ohľad na ústavne garantované práva druhého účastníka. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, návrh navrhovateľky na určenie výživného na manželku bol dôvodne podaný, keďže v konaní neboli preukázané dôvody pre nepriznanie výživného v zmysle ustanovenia § 75 ods.2 zákona o rodine (pre rozpor s dobrými mravmi). Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody považoval odvolanie druhého účastníka za nedôvodné i potiaľ,

pokiaľ mal odvolateľ za to, že dôvodom pre zamietnutie návrhu navrhovateľky je v odvolaní druhým účastníkom popísané konanie navrhovateľky, ktoré je podľa druhého účastníka v rozpore s uznesením č. k. 7P/346/2017-1251 zo dňa 22. októbra 2018, keďže uvedené súdne rozhodnutie je právne vymožitelné postupom podľa 370 a nasl. CMP a konanie navrhovateľky je do budúcnosti v prípade vykonania súdnej úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom a jej nerešpektovania zo strany navrhovateľky právne postihnuteľné s poukazom na ustanovenie § 25 ods.4 Zákona o rodine.

24. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí vychádzal z úplne zisteného skutkového stavu veci, relevantne skúmal odôvodnené potreby navrhovateľky, ako aj schopnosti, možnosti a majetkové pomery na strane druhého účastníka ako povinného, aj z pohľadu § 75 ods.2 Zákona o rodine, na ich základe dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne ich posúdil, preto odvolacie dôvody druhého účastníka ako odvolateľka nie sú dôvodné.

25. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti a bol zistený úplný skutočný stav veci (§ 35 CMP), keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CMP rozhoduje o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná a ktoré nie.

26. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 1XX/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

27. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).
Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).